

זמני השבת (אופק ת"א):

כניסה:	יציאה:	ר"ת:
16:31	17:23	17:54

יו"ל ע"י ישיבת קיבוץ "נר ישראל"

עיוני הפרשה

שיעורו השבועי של מורנו המשגיח שליט"א

עיונים

כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו (שמות א, כב)

איתא בסוטה (יב). "תנא עמרם גדול הדור היה, כיון שגזר פרעה הרשע 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו' אמר: לשווא אנו עמלין, עמד וגירש את אשתו, עמדו כולן וגירשו את נשותיהן. אמרה לו בתו: אבא, קשה גזירתך יותר משל פרעה, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות. פרעה לא גזר אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב. פרעה הרשע, ספק מתקיימת גזירתו, אתה צדיק בוודאי שגזירתך מתקיימת... עמד והחזיר את אשתו, עמדו כולן והחזירו את נשותיהן."

וצ"ב טובא ממסכת ברכות (י). "בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו: כה אמר ה' - צו לביתך כי מת אתה - בעולם הזה ולא תחיה - לעולם הבא. אמר ליה: מאי כולי האי? אמר ליה משום דלא עסקת בפריה ורביה, אמר ליה: משום דחזאי לי ברוח הקדש דנפקי מינאי בנין דלא מעלו, אמר ליה בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמפקדת איבעי לך למעבד ומה דניחא קמיה קודשא בריך הוא לעביד" [בספר 'נפלאות עדותיך' (סימן ב' ענף א) ביאר שזו הכוונה 'לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון' דין - על העבירה וחשבון - כהאי גוונא. (ע"ע בית הלוי כי תשא)]. וא"כ צ"ב על עמרם, בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמפקדת איבעי לך למעבד? ואף בתו לא באה בטענה זו, אלא בטענות אחרות, אתמהא?! ויש ליישב בכמה אופנים:

א. בספר 'גם אני אודך' כתב לתרך, שאצל חזקיהו לא קיים פרו ורבו כלל, אבל עמרם, כבר נולדו לו אהרון ומרים ולדעת בית הלל (יבמות סא.) סגי בבן ובת לקיים המצווה, לכן הותר לו לגרש ולא חשיב 'בהדי כבשי דרחמנא' עת"ד. **ויש להמתיק** הענין ע"פ מש"כ בתוספת השלם (ויגשו), שנחלקו לוי ויוסף במחלוקת ב"ש וב"ה במצוות פו"ר. יוסף סבר שמקיים המצווה **בב' בנים** כדעת בית שמאי ולכן קרא שם **בנו השני** 'אפרים' - כי הפרני וקיימתי המצווה, אבל לוי סבר כדעת ב"ה שצריך **בן ובת**, לכן שימש בשנות הרעב עד שנולדה **יוכבד** ע"ש. ומעתה שפיר **עמרם סובר כאביו לוי** שמקיים המצווה בבן ובת וכיון שנולדו אהרון ומרים כבר קיים המצווה, לכן עמד וגירש. וכן מוכח מרש"י (בראשית ד, כד) גבי נשי למך "שהיו פורשות ממנו **משקיימו פריה ורביה**... אמרו מה אנו יולדות לבהלה למחר המבול בא ושוטף את הכל". ולא חשיב 'בהדי כבשי דרחמנא' כי כבר קיימו פריה ורביה.

אך יש להעיר על תרוץ זה: **א.** מדברי הגמרא 'עמד עמרם וגירש... עמדו כולם וגירשו' ואף אם עמרם קיים כבר המצווה, איך לא חשש ל'לפני עור' כשעמדו כולם וגירשו נשותיהן. ודוחק לומר שרק מי שקיים המצווה גירש. **ב.** יש להקשות מרש"י (בראשית ט, אצל נח "ואני הנני מקים בריתי אתך" וז"ל "מסכים אני עמך, **שהיה נח דואג לעסוק בפריה ורביה** עד שהבטיחו הקדוש ברוך הוא שלא לשחת העולם עוד" עכ"ל. מוכח שגם נח חשב 'בהדי כבשי דרחמנא' והסכים ה' עמו. וכאן עדיין לא קיים מצוות פו"ר ע"י שם חם ויפת, **שהרי לא היתה לו בת** ואיך הותר לו. ואי סגי בב' בנים אתי שפיר. ומצאתי במדרש שלדעת רבי נחמיה נענש נח על כך (ב"ר לה, א) "ויאמר אלהים אל נח ואל בניו וגו' ואני הנני מקים - ר"י אומר: **לפי שעבר על הצווי לפיכך נתבזה**. ורבי נחמיה אמר: הוסיף על הצווי ונהג בקדושה לפיכך זכה הוא ובניו לדיבור". עי' 'מנחת אהרן' (עמ' צח). ע"ע 'דרך שיחה' (עמ' קכ"ט) ואכמ"ל.

ב. עוד כתב שם, שעמרם לא היה מצווה בפריה ורביה [ורק האבות קיימו כל התורה קודם מ"ת]. ורק לאחר מתן תורה נצטוו בזה [ומה שהוזכר בפר' בראשית ובפ' נח 'פרו ורבו', זה רק 'לברכה' כדברי הגמרא ביבמות סב:]. לכן לא חשש עמרם לגרש אשתו, אף שכולם עשו כמורו, כיון **'שאינו מצווה ועושה'**. ואדרבה חשש להיות **מסייע לפרעה באיסור רציחה** שבה מצווה ועושה מצד ז' מצוות בני נח. אבל חזקיהו כבר היה מצווה על פו"ר, לכן בהדי כבשי דרחמנא למה לך מאי **דמפקדת** עביד'. ויש להעיר על כך: א. הלשון בגמרא 'לשווא אנו עמלים' - משמע שלא חשש למסייע באיסור רציחה, רק חס שירד עמלו לריק. ב. בגמרא ביבמות (סג:) אמרו "תניא רבי אליעזר אומר כל מי שאין עוסק בפריה ורביה **כאילו שופך דמים** שנאמר שופך דם האדם באדם דמו ישפך וכתוב בתורה ואתם פרו ורבו". נמצא, שמי שלא עוסק בכו"ר, מסייע בשפיכות דמים שנצטוו עליה בני נח. ואין לומר, שדברי ר"א לא אמורים לבני נח, שהרי דרשת ר"א מפסוק בבראשית האמור לבני נח.

ג. בספר 'תורת מאיר' כתב לתרך ע"פ מש"כ ה'נפש החיים' (א, כב) בענין חזקיהו וז"ל **להצטרפות לקבלת העלון במייל באופן קבוע נא לשלוח את המילה "צרף" למייל: m0533157838@gmail.com**

"ולא הועיל לו כל עוצם צדקותיו הנוראים להביאו לחיי עוה"ב בשביל **סבדר להפטר ממצווה אחת** מתורת משה" עת"ד. משמע שעיקר הקפידה **'סבדר להפטר ממצווה אחת'** והוא בכלל **'בל תגרע'** ע"ש לשונו. מעתה יש לומר שעמרם שגירש לא סבר להפטר ממצווה, אלא רק **דחה אותה** 'עד יעבור זעם' ותתבטל הגזירה. משא"כ חזקיהו לא נשא אשה כלל וסבר 'לבטל המצוה' לגמרי. ושפיר לשון הגמרא 'מאי **דמפקדת** איבעי לך למעבד' ולא לבטל אפילו מצווה אחת. וסמך מפורש שאין איסור לדחות, מהילקוט שמעוני (בראשית ה, מג) וז"ל "נסתכל נח שהן מבעיטין להקב"ה, אמר: מה לי להיזקק לפריה ורביה, לפיכך לא הוליד עד ת"ק שנה ואחר כך אמר: ימות האיש ההוא בלא בנים והקב"ה אמר פרו ורבו, מיד נזקק לפריה ורביה" ועליו אמרה תורה 'ונח מצא חן בעיני ה'... איש צדיק תמים היה'. כי לא ביטל אלא דחה. והבן.

ד. עוד יש ליישב ע"פ מש"כ ב'ספר חסידים' (סימן שע"ה) וז"ל "איש אחד אמר לאיש אחר, פלוני קח אשה פלונית עשירה, אמר כיון שיש לי מזונות אע"פ שבמצום יש לי, לא אקחנה מפני שאחיה רעים, ורוב בנים דומים לאחי האם, אמר ליה: **בהדי כבשי דרחמנא למה לך**, אמר: **לפי שישעיה ידע שעתידים לצאת ממנו צדיקים**, לכן אמר לחזקיהו בהדי כבשי דרחמנא למה לך, אבל אני היה לי כל ימי לדאוג פן יהיו הבנים רעים" עכ"ל. מבואר שאם אין ידיעה שיהיו צדיקים **אפשר לחשב כבשי דרחמנא כעמרם**. והוסיף 'בקובץ גליונות' (אביחצירא, תשע"ז) שבתו של עמרם היתה נביאה כמבואר בסוטה (יג.) והיא ידעה שעתיד לצאת ממנו צדיק לכן שמע בקולה והלך 'בעצת בתו'.

ה. בספר 'פניני הרמ"ע מפאנו' כתב וז"ל "**חזקיהו הוא עמרם** - עמרם כשגזר פרעה (שמות א, כב) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" עמד וגירש את אשתו וכן עשו כל בני דורו כי גדול הדור היה... וכן **חזקיהו הבא עתה מניצוצו** חשב מחשבות בכבשי דרחמנא, דחזי דנפקי מיניה בנין דלא מעלו. ובא ישעיהו והראה לו 'בהדי כבשי דרחמנא למה לך'. ע"פ (בראשית כז, כז) וירח את ריח בגדיו - אל תיקרי בגדיו, אלא בוגדיו" (סנהדרין לז) כי אפילו הבוגדים עתידים ליתן ריח טוב וליתקן 'כי לא ידח ממנו נידח" (גלגולים ח, י). עכ"ל. משמע שחזקיהו בא לתקן הענין ואין לי עסק בנסתרות.

ו. טובי התלמידי חכמים רצו לתרך ע"פ האמור ביבמות (סב). "איתמר **היו לו בנים ומתו**. רב הונא אמר קיים פריה ורביה. **רבי יוחנן אמר לא קיים**... לשבת יצרה בעיניו והא ליכא". ולכן סבר עמרם שאם יעסוק בפריה ורביה וימותו מחמת גזירת פרעה, בין כה לא מקיים המצווה, א"כ 'לשווא אנו עמלים' ולא חשיב 'כבשי דרחמנא'. אבל אצל חזקיהו, **אף אם היו בניו רשעים, וודאי מקיים מצוות פו"ר**, לכן הוכיחו ישעיה 'בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי **דמפקדת** איבעי לך למעבד' כי בוודאי מצווה היא. וע"ז השיבה בתו של עמרם **א.** 'גזירת פרעה **ספק'** אם ימותו ולא ודאי. ב. אתה צדיק 'ותגזר אומר ויקם לך' ויש בכחך לבטל גזירתו ע"י תפילה. והבן. ע"ע במזרחי (בראשית ד, כג) אם יש מצווה כשסופו לכליה ובגור אריה שם.

ז. טובי הלמדנים תירצו שיש לחלק, אצל עמרם לא נחשב 'כבשי דרחמנא' כיון שכבר **בהווה** יש גזירה 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו' ונחשב 'לנד לבהלה'. משא"כ אצל חזקיהו הוא 'דבר שלא בא לעולם' ואינו לפנינו בהווה רק **בעתיד** וחשיב 'המה בקשו חשבונות רבים' ובמפולא ממך אל תדרוש. ויש להעיר על כך מדברי רש"י (בראשית ד, כד) גבי נשי למך "שהיו פורשות ממנו משקיימו פריה ורביה, לפי שנגזרה גזירה לכלות זרעו של קין לאחר שבעה דורות, אמרו מה אנו יולדות לבהלה למחר המבול בא ושוטף את הכל". ולמה לא נחשב בהדי כבשי דרחמנא, אף שהוא 'למחר' בעתיד ולא היים.

ח. עוד יש לומר, אף לדעת רב הונא שאם היו לו בנים ומתו מקיים מצוות פריה ורביה, היינו באופן שחיו לו יום ויצאו מכלל נפל, או שחיו יום אחד. אבל אצל עמרם בגזירת פרעה 'וראיתן **על האבנים** אם בן הוא והמיתן אותו' **ולא חיה אפילו שעה אחת**, נראה דלכו"ע לא מקיים המצווה וחשיב 'לשווא אנו עמלים'. משא"כ בחזקיהו. וה"ה בנשי למך ש'למחר' בא מבול ושוטף, כיון שחיו זמן מסוים חשיב 'בהדי כבשי דרחמנא' ושירי רק בגלל שכבר "קיימו פריה ורביה" כנ"ל. אף שיש לדון בעיקר הדבר שאין אשה מצווה כלל על פו"ר. עיין בחידושי הגר"י תולדות עה"פ למה זה אנכי ואכמ"ל.

כי לא כנשים המצריות העבריות (שמות א, ט)

מבאר הקצות החושן על פי שיטת ר"ת [ברא"ש נדרים כח.] דהא דאמרין 'דינא דמלכותא דינא', הוא רק כאשר דין הוא לכל העם כולו. והנה פרעה אמר למיילדות (א.יח) "מדוע לא עשיתן כאשר צויתן" דגם בדיני ישראל הלכה היא, דינא דמלכותא דינא. ענו לו המיילדות 'כי לא כנשים המצריות, העבריות' - כיוון שאין הגזרה על המצריות כמו העבריות, לא אמרין דינא דמלכותא דינא, לכן 'ויצו פרעה לכל עמו' - גם למצריים ושייך דינא דמלכותא.

כבד פה וכבד לשון (שמות ד, י)

כתב השפתי כהן (עה"ת) איתא במדרש (שמות רבה א, כ"ו) שמשנה נכוה מהגחלת בבית פרעה... ומה שנכוה פיו ולא נכווית ידו כשנטל הגחלת? שמעתי לפי שכשראתה אותו בת פרעה והביאה מינקת מן המצריות, נגע פיו בגופה וכשהיה שומט, היו חולבין לתוך פיו. לזה באה הגחלת לטהר אותו החלב טמא שנפל לתוך פיו [כעין הגעלה] לכן היה כבד פה וכבד לשון" עכ"ל.

לבירורי

מקבץ תשובות מהקוראים שליט"א
למה לא הזכיר יעקב 'שמה קברו את אדם וחווה'.

א. אמר"ר הגה"צ רבי חיים ישראל שליט"א תירץ, שלא הזכירם כיון שרק אצל האבות מצינו ש'קיימו כל התורה כולה' קודם שנתנה, וכן הם 'המרכבה'. אבל אדם הראשון לאחר החטא היה בדרגה אחרת. ב. ה'מגד יעקב' שלח בשם ר' מרדכי יפה שלזינגר זצ"ל אב"ד ת"א מובא בספר שפה ברורה משמו, שנרמז בטעמי המקרא 'שמה קברו' - מונח גרשיים שם מונחים מגורשי גן עדן. ג. עוד שלחו מה'גבורת יצחק' שיעקב בא ליתן טעם למה לטלטלו מעיר לעיר כשיש צער נפש. ובשו"ע יו"ד מבואר שלקוברו בקברי אבותיו, שרי. ד. הגאון ר' ישראל א. שליט"א תירץ, שאדם הראשון קבר את עצמו, או שהקב"ה התעסק בקבורתו. עיין בזה בקונטרס 'למכסה עתיק - אורי וישעי ול"ש' 'שמה קברו'. וצ"ע למה לא הזכיר חוה שנקברה. וי"ל. ה. עוד כתב לתרץ לפי המדרש שאדה"ר חצב עמוק מן המערה ולא קבור בחדא מחתא עם האבות. ו. ה'חמדת שי' תירץ ע"פ הירושלמי שהאבות קבורין 'דרך היסב' לכן הזכיר את האבות הקשורים לסדר היסב ולא את אדם וחווה. ויש להעיר מהזהיר הנזכר לעיל שסדרם: אדם, אברהם, יצחק, יעקב בדרך היסב זה לשמאל זה. ז. הג"ר שמעון א. שליט"א הראה ל'אור החיים' (מט,לא) שכל הענין של יעקב היה להורות ליוסף, שהמערה שייכת לו בקנין ע"פ דין וז"ל 'להיות שהמערה בעלה הראשון היה עפרון, לזה אמר שמה קברו את אברהם ואת שרה, הרי נתמעטו בעליה הראשונים, ועמדו יורשי אברהם שהם יצחק וישמעאל שמה קברו את יצחק וגו', נתכוון למעט חלק ישמעאל, ועמדה לירשי יצחק שהם יעקב ועשו שמה קברתי את לאה, בא למעט עשו" עכ"ל. וידע ברוה"ק שעשוי יעכב. וכ"כ הבה"ח משה אוהיון נ"י ועוד רבים וטובים. ח. עוד תירצו שלא נזכר קבורת אדם וחווה בתורה, לכן לא הזכירם.

ב. למה רק יוסף הביא בניו להתברך מיעקב קודם מותו.

א. הבה"ח אוהיון נ"י כתב ע"פ 'דעת זקנים' שיוסף לא נפגש עם אביו, כדי שלא ישאלהו על המכירה ולכן רק קודם מותו הגיע לבקרו ולהתברך ממנו, אבל שאר האחים שהיו עמו בארץ כנען ובגושן, התברכו מפיו תדיר. ויש להעיר הלא גם אפרים למד עמו י"ז שנה, ויתכן שלכן הקדים את 'מנשה' (מחא) שלא היה עמו. ב. הגאון ר' ישראל א. שליט"א תירץ, הברכה של מנשה ואפרים, איננה ברכה בעלמא, אלא 'כראובן ושמעון יהיו לי' ונתן להם 'דין שבטים' לכן הוצרך להביאם. ג. עוד הראה 'לדעת נוטה' שהק"ן למרן שר התורה זיע"א והשיב "הם עצמם נתברכו לדורות" ועיין שם בהערה כוונתו. ד. ה'חמדת שי' כתב לתרץ, שהיו צריכים יותר לברכה, כי נולדו במצרים הטמאה. אבל קשה מיוכבד שנולדה בין החומות. וצ"ל ש'בין החומות' עדיין זכות א"י אהני לה. והבן. ה. רבים תרצו, שהיו חביבים על יעקב טפי, וכמו שאהב את יוסף מכל בניו אהב את בניו מכל נכדיו והעד על זה 'ועתה הראני אלקים גם את זרעך'. וי"ע למה לא נאסר מדין 'אל ישנה בנו בין הבנים' וצ"ל שבבני בניו ליכא איסור.

א. והיה בדרך במלון ויפגשוהו ה' ויבקש המיתו (שמות ד, כד)

שנתרשל מן המילה. וצ"ב מדוע נתבע משה, הלא העוסק במצווה פטור מן המצווה, והיה עסוק במצווה לשוב מצרים כמבואר בפסוק "ויאמר ה' אל משה במדין לך שוב מצרים" (שם ט)?

ב. ותקח האשה הילד ותניקהו (שמות ב, ט)

וצ"ע דברי המדרש (רבה, דברים יא, ז) וז"ל "אמר לו מה כחך? אמר לו אני בן עמרם שיצאתי ממעי אמי מהול ולא נצרכת למוהלני ובו ביום שנולדתי מצאתי פתחון פה והלכתי ברגלי ודברתי עם אבי ואמי ואפילו חלב לא ינקתי". ולכאורה בפסוק מבואר 'ותניקהו'?
[אשמח לתשובות שיתפרסמו א"ה במדור לברורי, בטל' 0533157838 או במייל [m0533157838@gmail.com].

"ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה ותחמול עליו ותאמר מילדי העברים זה" (שמות ב, ו) וצריך ביאור 'ותאמר מילדי העברים זה' מנין לה? ואם מחמת שראתה עמו שכינה או שראתה אותו מהול כדאיתא במדרש, מיד בתחילת הפסוק היה צריך לכתוב 'ותאמר מילדי העברים זה' ולמה נכתב בפסוק רק אחר 'והנה נער בוכה'? עוד צ"ב בתחילה אומר הפסוק 'את הילד' ולבסוף 'והנה נער'. ורש"י הרגיש בזה וכתב 'קולו כנער' וכבר הקשו במדרש על זה 'אם כן עשיתו למשה רבינו בעל מוס'?

והנראה ע"פ מש"כ בעל הטורים 'והנה נער בוכה' - זה אהרן שהניח את אצל התיבה. 'נער בכה' בגימטריא 'זה אהרן הכהן'. ומוסיף החזקוני ז"ל "לפיכך ותאמר מילדי העברים זה". וביאר ה'פנענ רזא' אחרי שראתה את משה לא ידעה אם הוא מצרי או עברי, אבל אחר שראתה את אחיו אהרן עומד בצד ודואג לשלומו ובוכה עבורו, הבינה 'מילדי העברים' זה, כי זו מידת ישראל "רחמנים בני רחמנים" - רק יהודי יכול להזויל דמעו על צרה של חבירו. והשתא אתי שפיר, 'לד' הכוונה למשה ו'נער' הכוונה לאהרן שהיה גדול ממנו ורק אחרי שראתה את הנער בוכה אמרה 'מילדי העברים זה' - "כל ישראל אחים" - רק יהודים יכולים להרגיש ולבכות בתפילת 'אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה... המקום ירחם עליהם ויוציאם מאפילה לאורה ומצרה לרווחה ומשעבוד לגאולה'.

זה סודו של משה רבינו 'ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם' (שמות ב, יא) ופרש"י "ירא בסבלותם - נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם". אף ששבט לוי לא היה בכלל השעבוד, ואף שמשא גדל בבית המלך, נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם. "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני יי לשרתו ולעובדו לדעה את יי והלך ישר כמו שעשהו האלקים ופרק מעל צווארו עול החשבונות" ולא נכלל בגזירת השבי והביזה והחרב. ואף התלמיד חכם, הגדל בארמון 'מאן מלכי-רבנן'. צריך 'לתת עיניו וליבו להיות מיצר עליהם' - אחים אנחנו!!!

עוד איתא במדרש (ויקרא רבה ד, ו) "תני חזקיה (ימייה נ) שה פזורה ישראל - נמשלו ישראל לשה, מה שה הזוה לוקה על ראשו או בא' מאבריו וכל אבריו מרגישיין, כך הן ישראל אחד מהן חוטא וכולן מרגישיין".

הן אמת, ש'הזמן גרמא' וככל שחולפים הימים, מתרגלים לשגרה זו. אבל אצל 'אחינו הנתונים בצרה' הדבר פועל להיפך, וככל שחולפים הימים, צרתם קשה מנשוא, נפשם מתעטפת ברעב וחוסר כל ושאר מרעין בישין מתחזקים עליהם וכל יום צרתו מרובה מיום האתמול, נורא נוראות.

במסכת מכות מביאה הגמרא ראייה לכוחו של התלמיד חכם שהוא 'גברא רבה' ממה שכתוב בתורה 'ארבעים יכנו' ובאו חכמים ואמרו 'שלשים ותשע' מלקות ולא יותר, אף שבתורה כתוב ארבעים. והקשו האחרונים, מדוע לא הביאו ראייה מהפסוק הנאמר בספירת העומר 'תספרו חמישים יום' ובאו חכמים ואמרו מ"ט יום. ותירצו: התואר 'גברא רבה' ניתן, למי שחוסך מחבירו 'מכה אחת' ומיקל צערו. והבן.

חובתנו בשעה קשה זו, לדבוק במידת ג' הפרנסים שהעמיד לנו הקב"ה בימים ההם: משה, אהרן ומרים. משה - וירא בסבלותם. אהרן - והנה נער בוכה. מרים - ותצב אחותו מרחוק לדעה מה יעשה לו. וה' יזכנו בקרוב לראות בישועתם - ישועתנו. אמן.

הפצת העלון וזיכוי הרבים לעילוי נשמת
יוסף בן טובה ז"ל
זיוה בת לאה ז"ל
בנימין בן זיוה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

הפצת העלון וזיכוי הרבים לזכות
הילד החביב אריאל בן כוכב הי"ו
יה"ר שיגדל לתורה לחופה ולמעשי"ט
זיווג הגון בקרוב ל: עדיאל בן שרה הי"ו
ולע"נ עידן בן שרה ז"ל